

Hồi 18

Mộc Tang Tán Đỡ Quần Ma Vong Hồn

Thì ra hai nàng thấy Mộc Long Tử đánh lên Vân Nhạc, đều nổi giận, song song rút kiếm ra và nhảy lên cao rồi lộn một vòng, đâm bổ xuống tấn công kẻ địch tức thì.

Thế kiếm của hai nàng là một trong kiếm pháp Huyền Thiên Thất Tinh do Vân Nhạc đã truyền dạy. Cũng may hai nàng chưa biết hết tinh túy của pho kiếm pháp này, bằng không Mộc Long Tử đã bị hai nàng đâm thủng ngực rồi.

Lúc ấy Vân Nhạc từ từ đứng dậy, quát bảo hai nàng hãy ngừng tay, rồi sầm nét mặt lại, nhìn Mộc Long Tử và nói:

- Lão với đạo Trưởng có thâm thù đại hận gì đâu mà Đạo Trưởng cứ ra tay tấn công lên lão luôn luôn như thế? Nếu Đạo Trưởng muốn lấy lại sĩ diện cũng được, vậy hãy đợi chờ lão chữa khỏi người này đã.

Mộc Long Tử dùng giọng mũi "hừ" một tiếng, rồi khinh khỉnh nói:

- Người đó bị thương trầm trọng như vậy, bây giờ dù có Hoa Đà tái sinh cũng chưa chắc đã chữa được. Nếu thi chủ cứu y sống lại được, bản đạo xin nhận thua liền. Bằng không...

Thấy Mộc Long Tử cứ có ý niệm hiếu thắng, Vân Nhạc đâm ra chán ghét, cau mày lại, tiếp lời:

- Dầu sao, lão cũng phải cứu chữa người này trước đã. Vẫn biết vết thương của y rất trầm trọng, nhưng lão vẫn phải hết sức mình chữa cho y kỳ khỏi. Lát nữa thế nào lão cũng xin lãnh giáo đạo Trưởng vài hiệp, để đạo Trưởng khỏi trách lão giấu nghề.

Mộc Long Tử đỏ mặt tía tai, đứng thù người ra. Vân Nhạc lại tiếp:

- Tiền Ninh tới Nội Phương Sơn làm gì? Chẳng hay quý vị có thể cho lão biết nguyên nhân đó chẳng?

Đoạn, chàng giơ tay ra nắm chặt lấy cổ tay chỗ huyết mạch của Tiền Ninh để ngấm ngầm vận chân khí của mình sang người cán bộ của Cái Bang, và dồn độc thương vào huyết Thiếu Dương của y.

Mộc Long Tử cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Thí chủ chữa khỏi cho y, lúc ấy y sẽ nói cho thí chủ biết nguyên nhân ngay, hà tất phải hỏi làm gì?

Thấy Mộc Long Tử hẹp lượng, Vân Nhạc chỉ cười, không thèm trả lời, đồng thời chàng vận Bồ Đề Thiền Công để cứu thương cho Tiền Ninh.

Chàng đã khám xét, thấy Tiền Ninh chưa lên tới Nội Phương Sơn đã bị người khác dùng âm thủ đả thương mà không hay nên cứ cố gắng nín hơi lấy sức, chạy vội lên núi. Vì vậy, y mới bị ngắt xiú một cách đột nhiên như vậy.

Sau Mộc Long Tử cứu chữa cho, đã dồn độc thương vào các yếu huyết. Cách chữa ấy chỉ là cách trị bên ngoài, ngờ đâu Tiền Ninh thức tỉnh, lại gượng chạy một quãng đường nữa, nên độc thương mới chạy lan ra các kinh lạc huyết mạch và tạng phủ cũng bắt đầu hư hỏng.

Mộc Long Tử nghĩ có thuốc tiên cũng chưa chắc chữa cho Tiền Ninh hồi sinh được, nhưng y có ngờ đâu Bồ Đề Thiền Công của Vân Nhạc lại chữa khỏi được.

Người thoi thóp sắp chết mà được Bồ Đề Thiền Công cứu chữa cho, cũng có thể sống thêm năm, ba năm nữa.

Vân Nhạc cứ yên lặng vận Thuận Dương chân khí sang cho Tiền Ninh.

Trước gió sông hiu hắt, mọi người đứng trên bờ, lẳng lẳng nhìn Vân Nhạc chữa thương cho Tiền Ninh. Mộc Long Tử liếc nhìn năm người bên đối phương một vòng và nghĩ thầm:

- Mấy người này thuộc bang phái nào mà người nào người nấy đều lớn tuổi như thế cả? Trừ những tay mới lớn và mới nổi tiếng, những tay cao thủ trong võ lâm ta đều biết hết. Tại sao ta không nghe ai đồn đại tới mấy tay có võ công cao siêu như bọn này?

Y thắc mắc vô cùng, liền kề tai khẽ hỏi Kim Lệ Thanh.

Năm năm trước đây, Kim Lệ Thanh khai sơn lập trại ở Nội Phương Sơn, liền châu du Nam bẩy tỉnh, Bắc mười ba tỉnh, kết giao khắp thiên hạ, nhưng y cũng không biết lai lịch của mấy người đó.

Thấy Kim Lệ Thanh cũng không biết gì, Mộc Long Tử bần khoản vô cùng, nghĩ lại thế võ của Vân Nhạc vừa giở ra đối phó y, quả thật kỳ ảo khôn lường. Y thấy thế kiếm của hai nàng siêu tuyệt, liền tưởng một chuyện năm xưa, rồi thở dài.

Mọi người thấy sắc mặt của Tiền Ninh hồng hào dần, hai mắt hé mở ý định mở miệng nói. Mộc Long Tử thấy vậy trong lòng kinh hãi và nghĩ thầm:

- “Không ngờ người này quả có tài cải tử hoàn sinh? Hay là vừa rồi ta đã bắt lầm mạch chẳng?”

Tiền Ninh vừa tỉnh, đã cảm thấy các yếu huyết ở đàng cuối xương sống như có lửa hồng thiêu đốt, liền mở mắt ra nhìn, thấy một ông già đang nắm chặt cổ tay mình và một luồng chân khí ôn hòa đang dồn sang bên tay, chạy vào trong người khiến mình mấy tê nhột khó chịu hết sức. Nhưng y cũng biết ông già đó đang cứu chữa cho mình, nên định lên tiếng hỏi. Vân Nhạc bèn ra hiệu ngăn lại lát sau Tiền Ninh nghe hơi nóng thiêu đốt tạng phủ, khó chịu khôn tả, đành phải rên rỉ.

Nửa tiếng sau, Vân Nhạc đứng dậy, thở dài rồi nhìn Tang Lộc vừa cười vừa nói:

- Phiền đại huynh đỡ Tiền Ninh vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Chỉ nên cho y uống chút ít nước cháo thôi, và đừng cho y cử động.

Xong, chàng mượn luôn thanh trường kiếm của Trương Mai, thuận tay phẩy một cái, liền có một làn sáng bạc tỏa lên. Bọn Mộc Long Tử thấy chàng vừa ra tay là đã kỳ ảo tuyệt luân rồi, nên hết thấy đều kinh hãi.

Đi đến trước Mộc Long Tử, Vân Nhạc tủm tỉm cười và nói:

- Con người không nên vô tín. Lão sinh dùng trường kiếm này đấu thủ với đôi Bế huyết Khuyết của Đạo Trưởng vài hiệp.

Mộc Long Tử từ từ lấy đôi Bế huyết Khuyết đeo trên lưng xuống rồi nhìn thanh trường kiếm trong tay Vân Nhạc một cái, đáp:

- Đã ba mươi năm nay bản đạo chưa hề sử dụng tới đôi Âm Dương bế huyết Khuyết chế bằng sắt lạnh này, tất nhiên phải bỏ ngỡ đôi chút. Nhưng hễ vật này đã tung ra là đối thủ phải bị thương, mong thí chủ cẩn thận đề phòng.

Thật ra, năm xưa, trên núi Điểm Thương, Mộc Long Tử đã sử dụng đôi Bế huyết Khuyết này đánh bại hai mươi ba tay kiếm khách cao siêu đương thời, nhưng chuyện ấy chưa hề loan truyền ra ngoài giang hồ, vì hai bên có hứa với nhau là không được đem chuyện ấy đồn đại, nên không mấy ai hay biết.

Tạ Vân Nhạc nghe Mộc Long Tử nói xong, mỉm cười đáp:

- Đạo trưởng cứ việc ra tay trước đi. Hai người đấu với nhau, tránh sao khỏi tử thương, nói nhiều vô ích.

Xong, chàng cầm thanh kiếm lên, trong lòng cảm khái vô cùng, vì bôn tẩu trên giang hồ trong một năm trời nay, chàng chưa hề sử dụng tới kiếm bao giờ.

Sở dĩ chàng không dùng tới kiếm là vì Huyền Thiên Thất Tinh Kiếm Pháp oai lực tuyệt luân, thường thường đã thương một cách vô hình, dễ kết thù kết oán, chỉ lúc thập tử nhất sinh mới dám sử dụng tới.

Vả lại hôm nay, chàng muốn giữ lời hứa với Minh Lượng đại sư là không giở Hiên Viên Thập Bát Giải và Di Lạc Thần Công ra đối địch, nên phải sử dụng tới kiếm pháp này.

Thấy Vân Nhạc có vẻ khinh thị mình, Mộc Long Tử tức giận khôn tả, liền nghĩ thầm:

“Gần đây ta đã thay đổi tánh nết, gặp việc gì cũng nhường nhịn cho qua. Nhưng, ngày hôm nay có lẽ ta không thể nào vị nể lão già này được?”

Đoạn, y cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Bàn đạo nhường thí chủ tấn công ba thế trước. Vậy, mời thí chủ ra tay!

Vân Nhạc cả cười một hồi rồi từ từ chìa kiếm thẳng ra, kiếm từ phải múa sang trái, như vẽ một cái vòng bán nguyệt vậy. Thế kiếm của chàng chậm chạp vô cùng, nhưng mũi kiếm phát ra tiếng kêu “u, u” liên tiếp, rung chuyển vô số hình bóng sắc lạnh, bao vây lấy Mộc Long Tử.

Thấy Vân Nhạc giở thế kiếm ấy, Mộc Long Tử tròn to đôi mắt nhìn với nét mặt trịnh trọng, bỗng cảm thấy kiếm khí vô hình của đối thủ nặng như Thái Sơn cứ liên tiếp dồn mạnh tới, vội trầm mạnh hai chân xuống, ngấm ngấm giở thân pháp Thiên Cân Trụ ra và nói:

- Thế ra thí chủ là môn hạ của phái Côn Luân đấy à?

Thì ra thế kiếm ấy của Vân Nhạc giống hệt thế Động Sinh Âm Dương trong pho kiếm trấn sơn Thiên La Thất Thức của phái Côn Luân.

Vân Nhạc vội đáp:

- Nguồn gốc kiếm học của thiên hạ chỉ có một thôi, phân biệt phe này phái nọ làm chi. Lão đây không phải là môn hạ của phái Côn Luân, thế kiếm này cũng có một chút hơi khác thế kiếm Thiên La Thất Thức của phái Côn Luân.

Nói xong, chàng lại múa từ trái sang phải một vòng nữa, cũng như thế kiếm trước, nhưng tương phản.

- Mộc Long Tử đột nhiên cảm thấy kiếm khí của chàng nặng hơn trước gấp bội, vội loạng choạng lui về phía sau ba bước, sắc mặt hơi thay đổi.

Vân Nhạc quát to:

- Đây là thế thứ hai, còn một thế nữa thì Đạo Trưởng phải ra tay đấy nhé!

Nói xong, chàng lại xoay vòng thanh kiếm cũng như hai thế trước. Lúc ấy, sắc mặt của mọi người đều nghiêm nghị chăm chú vào trận đấu, Phó Lục Quang và Phó Uyển cũng ló đầu ra ngoài thuyền để xem.

Mấy chục năm nay, Mộc Long Tử chưa hề lúc nào gặp tình thế khẩn trương như hôm nay. Y cũng biết đang gặp phải một cao thủ ẩn danh nhưng đã trót lên lưng hổ nên đành phải ra tay đương đầu. Y cũng biết thế kiếm của Vân Nhạc biến hóa kỳ ảo vô cùng, kiếm thế của Vân Nhạc như bài sơn đảo hải dồn dập tới trước Mộc Long Tử, ánh sáng làm lóa mắt mọi người đứng cạnh.

Đột nhiên Mộc Long Tử quát lớn một tiếng, nhảy lên cao rồi đâm bổ xuống, nhằm ngực Vân Nhạc điểm luôn một khuyết. Quả nhiên, kiếm thế của Vân Nhạc ly kỳ khôn lường, chàng chưa thu lại kiếm thế mà thân hình đã quay một vòng, giờ luôn thế Vạn Tinh Cung Nguyệt ra (muôn sao châu trắng).

Mộc Long Tử chưa hạ tới mặt đất, đã đột nhiên thấy Vân Nhạc gỡ thế kiếm kỳ ảo đó, đâm kinh hãi, hai chân bèn đạp vào nhau, để thân hình lanh lẹ lướt lên trên cao để tránh né. Ngờ đâu thế kiếm của Vân Nhạc cứ đuổi theo Mộc Long Tử như bóng theo hình. Thân pháp của Mộc Long Tử cũng lanh lẹ vô cùng, chân vừa chấm xuống mặt đất, y đã vội gỡ Thái Ất Kỳ môn lục pháp ra chống đỡ, nhưng lúc này thủ nhiều hơn công. Còn Vân Nhạc thì chỉ dùng có một thế Vạn Tinh Cung Nguyệt mà bóng kiếm cứ liên miên biến hóa bất tuyệt. Chỉ trong thoáng cái, Mộc Long Tử đã ra tay đấu hơn ba mươi hiệp, bất cứ thế võ nào của y lợi hại đến đâu, cũng không sao vượt khỏi chỗ đó một bước. Y thấy đấu mãi mà không hơn được địch thủ một thế nào, nên lòng sốt ruột vô cùng. Đột nhiên y ra tay tấn công luôn ba thế rất mạnh, chỉ thấy ánh sáng khuyết chói lọi, thế công như vũ bão rồi bỗng nghe tiếng khí giới va chạm, ánh sáng kiếm và song khuyết của Mộc Long Tử đều biến mất và mọi người thấy đôi khuyết của Mộc Long Tử đang dính chặt trên trường kiếm của Vân Nhạc, còn trên mặt của Mộc Long Tử mồ hôi toát ra như mưa. Hai mắt y chăm chú nhìn vào hai cái khuyết đang dính chặt trên trường kiếm, rồi dùng hết sức bình sinh mà không sao thu khuyết lại được, không khác con chuồn chuồn định lay cột trụ vậy. Thấy vậy, y càng hãi sợ.

Lúc ấy, đột nhiên hai người cùng quát lớn một tiếng, trường kiếm của Vân Nhạc quay một vòng, Mộc Long Tử cũng quay theo. Rồi mọi người bỗng thấy trường kiếm rời khỏi song khuyết và lẹ như chớp nhoáng, đâm thẳng vào trọng huyệt của Mộc Long Tử. Mộc Long Tử kinh hãi vô cùng, vội nhảy sang trái tránh né, nhưng mũi kiếm của Vân Nhạc vẫn như bóng

theo hình, tới tấp đuổi theo tấn công khiến y không sao trở tay chống đỡ được. Mộc Long Tử bị Vân Nhạc tấn công luôn mười chín thế kiếm và bị đẩy lùi lên trên một đồi đất, nếu y còn lùi thêm một bước nữa thì sẽ ngã xuống sông ngay. Bổng Vân Nhạc thâu ngay kiếm thế và lệ làng lướt ra ngoài xa mười mấy trượng, rồi cùng bọn Tiểu Thiên nhảy lên trên thuyền, bảo người lái đò nhổ neo đi thẳng.

Mộc Long Tử đứng ngẩn người một hồi, nếu Vân Nhạc tiếp tục tấn công thêm một kiếm nữa thì y sẽ bị ngã xuống sông ngay nên y vừa hổ thẹn vừa hậm hực, thở dài một tiếng, đoạn cùng bọn Kim Lệ Thanh rời bờ sông đi liền.

Bọn Vân Nhạc đang ngồi trong khoang thuyền thì Tiền Ninh định bò dậy để cảm ơn, chàng vội ngăn lại và nói:

- Tiền Bang đầu khỏi phải thủ lễ như vậy. Bang đầu đã bị ai dùng âm thủ đả thương, có thể cho lão biết được không?

Tiền Ninh lắc đầu đáp:

- Lúc tại hạ đi qua Thập Lý Phố ở ngoại thành Tương Dương, bỗng nghe phía sau có gió lạnh thổi tới, nên rùng mình một cái, vội quay lại xem nhưng không thấy bóng người nào cả mà chỉ thấy có mấy người phu đang khuân vác lui tới cách tại hạ rất xa nên tại hạ cũng không để ý tới, nửa ngày sau mới cảm thấy tâm thần không được an, chân khí yếu ớt dần, cho tới khi tại hạ đi tới dưới núi Nội Phương thấy ngực và bụng đau như cắt, không sao chịu được nữa.

Vân Nhạc hỏi tiếp:

- Như vậy cho tới bây giờ Tiền Bang chủ cũng không biết ai đã ra tay ám hại phải không?

Tiền Ninh trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Có lẽ là Hồng Kỳ Bang sai người ám hại, ngoài chúng ra chắc không còn ai ra tay ám hại như thế.

- Tại sao họ lại hãm hại Tiền Bang chủ?

- Hồng Kỳ Bang với tệt môn có mối thù rất lớn, vì vậy Hồng Kỳ Bang chủ Vũ Văn Lô đã mời bọn Trường Bạch Sơn Ma Tôn Giả, lục lâm cao thủ, hải ngoại yêu tà tới để gây hấn với tệt môn. Ba vị trưởng lão của tệt môn đã dẫn một số môn hạ tới hạ khẩu và cũng đã dò biết thế lực của Hồng Kỳ Bang rất mạnh và biết Hồng Kỳ Bang định hãm hại tứ trưởng lão của tệt môn nữa.

- Chúng định hãm hại tứ trưởng lão như thế nào?

- Vũ Văn Lôì mời Dân Sơn nhị độc đến Mộng Vân và nhờ Nhị độc chế một thứ thuốc độc vô hình, rồi phái rất nhiều thủ hạ đem những thứ thuốc độc ấy đi khắp các nơi, giao mỗi tên một bản đồ hình, trong đó có vẽ chân dung của mười mấy người, hễ phát hiện người nào có một trong đó là dùng thuốc độc hãm hại ngay. Hễ ai nhiễm phải chất độc đó, mười hai khắc sau, da thịt sẽ xanh tía mà chết, nên tề môn trưởng lão Thương Tỷ đã sai tại hạ đi mời các tay cao thủ đến giúp. Tại hạ còn phải đi núi Võ Đang báo cho tứ trưởng lão hay, không ngờ bị kẻ gian hãm hại dọc đường làm lỡ hết đại sự. Bang quy của tề môn rất nghiêm, phen này có lẽ tại hạ sẽ bị tội xử tử mất.

Nói xong, nước mắt y nhỏ ròng. Giao Hồng và Trương Mai nhìn nhau cười thầm. Tiền Ninh thấy hai nàng cười trong lòng sinh nghi. Vân Nhạc cau mày lại, lẩm bẩm nói:

- Dân Sơn nhị độc cũng bị Vũ Văn Lôì mời đi.

Tiểu Thiên vội hỏi:

- Chú đã gặp Dân Sơn nhị độc rồi hay sao?

Vân Nhạc gật đầu mấy cái, Giao Hồng bỗng xen vào hỏi:

- Vân đại ca, Đại Hồng Sơn ở bờ phía trái Trường Giang. Chi bằng chúng ta xông lên trên núi khiến cho chúng trở tay không kịp và đánh cho chúng một mẻ toi bời, có hơn không?

Tiền Ninh hiểu ý liền lớn tiếng nói:

- Thế ra ngài là tứ trưởng lão, xin thứ lỗi cho tiểu nhân.

Vân Nhạc vội bịt miệng Tiền Ninh và nói:

- Tiền Bang đầu hãy tạm tĩnh dưỡng, tôi đã có cách đối phó.

Đoạn chàng lại liếc nhìn Giao Hồng và tiếp:

- Đại Hồng Sơn, tuy là phạm vi của Hồng Kỳ Bang, nhưng tổng đàn của chúng không lập ở núi Đại Hồng, mà lại lập ở trong khu đầm Mộng Vân.

Giao Hồng chau môi lên nói:

- Tiểu muội đã nghe bọn Ma Tôn Giả nói tổng đàn của Hồng Kỳ Bang ở trên núi Mộng Vân đã hẹn ước với Thương lão tiền bối rồi, theo sự hay biết của tiểu muội thì Đại Hồng tức là Mộng Vân.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Sự thực Mộng Vân vốn là tên hai cái đầm mà người đời hiểu lầm Đầm Vân thì ở Giang Nam, Đầm Mộng ở Giang Bắc người ta cùng gọi hai đầm vào một, nên mới gọi Mộng Vân là thế. Hồng Kỳ Bang lập ở phía Bắc An Lục, nơi đó xung quanh đều là nước, cỏ lau mọc rất cao, mấy trăm năm nay, nơi đó là chỗ của đạo tặc ẩn trú, khó vào và cũng khó ra, như Cửu Khúc Hoàng Hà trận vậy. Chứ không dễ như Hồng muội nói đâu.

Giao Hồng trợn ngược mắt lên nhìn chàng nói:

- Ai chả biết anh văn võ toàn tài, Mộng Vân tức là Mộng Vân, hà tất anh phải dẫn kinh điển ra dạy tiểu muội như thế. Chị Mai, chị xem...

La Tương Mai tủm tủm cười, lòng thầm phục tài năng của Vân Nhạc, nhưng nàng chợt nghĩ đến vụ Đông Phương Ngọc Côn bị Ngọc Côn Nương Tử bắt đi thì bối rối vô cùng.

Giao Hồng thấy sắc mặt của La Tương Mai thay đổi luôn luôn, đã đoán ngay ra tâm tình của nàng, vội nắm tay nàng và nói:

- Chị Mai, chúng ta vào trong khoang thuyền đi đừng dính vào việc của họ làm gì.

Đoạn hai người đi thẳng vào khoang thuyền. Lúc ấy, Tang Lộc mới lên tiếng:

- Trên giang hồ, ngại nhất là đánh lén và ám toán, khiến đối phương không sao đề phòng được, vậy thiếu hiệp hãy chuẩn bị đối phó trước thì hơn.

Vân Nhạc nhìn ra ngoài khoang, lẳng lặng giầy lát, rồi đáp:

- Tiểu đệ đã nghĩ ra một mưu kế, chờ tới Hạ Khẩu hãy tiết lộ.

Chiếc thuyền từ từ trôi trên dòng sông, bên ngoài sắc trời rất đẹp.

oOo

Tại bờ sông Hạ Khẩu đã có một chiếc thuyền lớn đậu. Một ông lão mặc áo xanh từ trong khoang thuyền đi ra rồi tiến thẳng về phía Hoàng Hạc Lâu.

Hoàng Hạc Sơn còn một tên nữa gọi là Xà Sơn, còn Hoàng Hạc Lâu thì xây dựng ngay trên đỉnh. Lầu cao ba tầng, có bốn mươi tám trụ, trụ và khung cửa chạm trổ rất đẹp. Lên tới trên đỉnh lầu có thể trông xa hàng nghìn dặm, chỉ tiếc không hiểu vì sao vào năm vua Quang Tự thứ mười bốn, lầu này phát hỏa và bị thiêu rụi. Về sau được kiến thiết lại nhưng không đẹp bằng hồi trước.

Ông lão áo xanh thủng thẳng bước theo bực đá tiến lên đỉnh Xà Sơn. Càng lên cao, gió thổi càng mạnh, tà áo của ông lão phất phới như múa lượn trước gió.

Trong Hoàng Hạc Lâu, đã có một số đông trà khách. Ông lão áo xanh tiến thẳng lên lầu ba, chọn một chỗ ngồi ngó ra bờ sông. Vừa an tọa, liền đưa mắt nhìn xung quanh, thì nhận ra hơn phân nửa khách ngồi trên lầu ba này là nhân vật võ lâm.

Ông ta bỗng thấy Bán Bán Tú, Hoàng Phủ Tung và Cao Lê Cống Sơn Tú Ma ngồi ở một bàn, vừa uống nước vừa chuyện trò thì thầm.

Bán Bán Tú thấy ông lão áo xanh nhìn mình, liền trợn trừng mắt lên nhìn lại. Ông lão áo xanh vội quay đầu ngó ra phía sông, mồm lẩm bẩm ngâm nga vài câu thơ, tay thì gõ nhịp. Đoạn lão ta nhìn đôi câu đối trên tường và khẽ đọc:

Tích nhân dĩ thừa, Hoàng Hạc khứ.

Thủ địa không dư Hoàng Hạc Lâu.

Đọc xong, ông lão lắc lư cái đầu và tự nói:

- Dùng hai câu thơ của Lý Thái Bạch để làm câu đối cho lầu này, kể ra cũng hợp đấy!

Ông lão cứ tấ tấc khen hoài. Bán Bán Tú ngồi cạnh đó khẽ cười và nói:

- Thì ra là một tên hủ nho.

Bán Bán Tú nói rất khẽ, thế mà lọt vào tai ông lão từng tiếng một. Đó là y dùng môn nội công bích âm, có ý muốn thử coi ông lão kia có phải là nhà võ không? Nèn ông lão cứ giả bộ như không nghe gì cả, quay đầu ra ngoài mà ngắm cảnh, thái độ không khác gì một nhà nho bất hủ vậy.

Lát sau, ông lão áo xanh thấy bọn Bán Bán Tú vẫn còn ngồi trò chuyện như thường, đồng thời ông lại nhận ra Cửu Chỉ Thần Cái Thương Tử đang lẳng lẳng ngồi gần cửa sổ. Ông lão áo xanh - tức Văn Nhạc - trong lòng kinh hãi, hoài nghi và nghĩ thầm:

- "Sao chỉ một mình đại ca tới đây, còn cái bang Nhị Lão ở đâu?"

Chàng lại đưa mắt nhìn xung quanh, thấy những trà khách trên lầu, chín phần mười là nhân vật võ lâm, đều cải hình đổi dạng. Cũng có một số thủ hạ của Cái Bang chia nhau ngồi rải rác. Chàng đang nhìn bỗng nghe Hoàng Phủ Tung khẽ cười và nói:

- Lão ăn mày họ Thương, ngày nào cũng đúng giờ này tới đây ngồi một hồi, mà không thấy y hẹn hò với ai cả, hay là y đã tự biết bốn ngày sau đây y sẽ chết không đất mà chôn, nên nhân còn chút thời giờ ngắn ngủi ấy, mới lên đây để tiêu sầu chăng?

Bán Bán Tú dùng đôi mắt kính bỉ liếc nhìn Thương Tỷ, rồi lên tiếng nói:

- Thoạt tiên, lão đã không tán thành ý kiến của Vũ Văn Bang Chủ. Cái gai ở trước mắt, nhờ sớm giờ phút nào hay giờ phút ấy, mà Vũ Văn Bang Chủ cứ bảo chưa tới thời cơ. Theo ý lão, phàm những ai phản nghịch chúng ta là phải tru diệt ngay, như vậy mới ăn ngon ngủ yên được.

Cao Lê Cống Sơn Tứ Ma chỉ uống trà luôn, chớ không nói nửa lời. Tuy lời nói của Bán Bán Tú rất nhỏ, nhưng Vân Nhạc và Thương Tỷ đều nghe trọn.

Thương Tỷ cười nhạt một tiếng và vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng Bán Bán Tú đã biết Thần Cái cười nhạt vì lời nói của mình. Y cau mày từ từ quay đầu lại, vừa thấy một đại hán tuổi trạc tứ tuần, mặt đỏ tía, râu lún phún. Vân Nhạc thấy vậy cũng lấy làm lạ, hoài nghi vô cùng, bèn quay nhìn đại hán mặt tía ấy, thấy hai bên thái dương người đó cao gù lên, đôi ngươi rất sắc bén. Chàng biết ngay đó là một tay cao thủ của giang hồ. Chàng lại thấy đại hán mặt tía tỏ vẻ khó chịu và hai mắt của Bán Bán Tú cứ nhìn chòng chọc vào y. Vân Nhạc lại càng không hiểu gì cả.

Sau chàng thấy đại hán mặt tía tỏ vẻ bất đắc dĩ và đưa tay phải từ từ vào túi áo, chàng mới biết đại hán ấy có đem theo thuốc độc của Dân Sơn nhị độc chế. Chính Bán Bán Tú ra hiệu cho y ám hại Thương Tỷ.

Vân Nhạc đoán được sự bí mật đó, đâm ra kinh hãi nhưng chàng không tiện để lộ chân tướng nên bần khoản vô cùng.

Bỗng chàng nghĩ ra một kế, bèn đập mạnh xuống bàn vừa la lớn:

- Đại gian đông khú, Nguyệt bạch phong thanh, cảnh sắc trên lầu Hoàng Hạc này quả thật vô biên, cổ nhân không nói ngoa chút nào.

Tất cả mọi người nghe chàng la lớn đều kinh ngạc, quay đầu lại nhìn. Nhứt là đại hán mặt tía, bỗng ngẩn người, nên tay cứ để mãi trong túi, không dám rút ra.

Thương Tỷ càng kinh hãi hơn, vì y nghe được giọng nói quen quen, đã nghĩ ra là ai rồi, bèn quay mặt lại nhìn Vân Nhạc. Vân Nhạc giả bộ như mình đã trót có hành động lỗ bịch trước mặt mọi người, nên tỏ vẻ bẽn lễn, sượng sùng, đưa mắt nhìn các trà khách. Lúc chàng nhìn đến Thương Tỷ, lạnh mắt ngó xéo đại hán mặt tía kia. Thương Tỷ thấy sắc mặt của Vân Nhạc như vậy biết có duyên có gì. Sau y phát giác đại hán mặt tía vừa rút tay ra khỏi túi và có cầm một gói giấy đỏ, hiểu ngay gã ấy định làm gì rồi.

Y đột nhiên đứng phắt dậy, hình như có việc gì khẩn cấp cần phải đi ngay, vội rời khỏi chỗ ngồi, phất mạnh tay áo một cái, bình trà Long Tĩnh mới pha để trên mặt bàn, bị hất đổ, nước trà trong bình văng tung tóe ra ngoài, lại nhờ văng trúng mu bàn tay đang cầm gói giấy của đại hán.

Đại hán bị phỏng, kêu la và nhảy phắt lên, vẩy tay lia lịa, gói giấy đỏ liền rơi xuống sàn lầu. Trong khi ấy Thương Tử đã lẹ như gió đi thẳng.

Đại hán mặt tía gương đau, móc túi lấy một cái khăn tay ra phủ lên gói giấy đỏ đã bị ướt, rồi mới dám lượm để lên trên bàn, vẻ mặt tỏ ra tức giận vô cùng. Ngồi xuống ghế, đại hán nọ lấy thuốc ra bôi chỗ bị phỏng trên tay.

Bán Bán Tú thấy vậy, kinh ngạc vô cùng và nghĩ thầm:

“Sao lão ăn mày lại hất đổ nước trà khéo thế? Làm cho nước bắn ngay vào cái giấy đỏ?”

Nghĩ ngợi giầy lát, y hiểu ngay tên hủ nho kia kêu la đột ngột là để thức tỉnh lão già họ Thương lúc ấy đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nên không nhận thấy gói giấy đỏ trong tay đại hán mặt tía nọ. Nhưng, không hiểu tại sao tên hủ nho ấy lại biết được gói giấy đỏ trong tay đại hán kia là gói thuốc độc không mùi không sắc? Tại sao y lại biết được đại hán nọ định bỏ thuốc độc giết hại tên ăn mày họ Thương? Ta chỉ dùng đôi mắt ra hiệu thì làm sao y biết được và biết rõ ta ra hiệu về việc gì?

Nghĩ tới đó, y liền đưa mắt nhìn ông già áo xanh. Nhưng không còn thấy hình bóng ông già ấy đâu nữa. Y khẽ hỏi Hoàng Phủ Tung và Cao Lê Cống Sơn Tứ Ma, cả mấy tên ma đầu này cũng không biết ông già đó đi từ lúc nào.

Mấy tên ma đầu liền bàn tán với nhau, bảo nhau rằng ông già áo xanh đó khả nghi lắm, chắc là kẻ địch. Chúng đang thì thầm nhỏ to bỗng thấy trong mấy chén nước ở trước mặt đều có xác ruồi nổi lều bều, tên nào tên nấy đều ngẩn người. Nhưng, chúng tưởng là những xác ruồi này ở trong trà, chớ không nghi có người bỏ vào đó. Chúng đang định bảo phổ ky pha bình trà khác, thì bỗng một luồng gió lạnh thổi vào và có một cục nhỏ màu trắng bay lẹ như tên bắn trước mặt bàn của Bán Bán Tú.

Đại Ma Hoa Vũ nhanh tay chộp lấy rồi bóc ra xem, mới hay đó là một tờ giấy vo tròn. Hoa Vũ là một tên ma đầu có công lực tuyệt đỉnh, mà cũng phải kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, vội gỡ tờ giấy ra xem, thấy mấy chữ:

“Xác ruồi rất độc, không mùi không sắc, uống vào một ngụm thủng ruột mục xương. Ai cũng phải chết, chết bất đắc kỳ tử thì thật hậm hực”

Bên dưới ký tên khách ẩn hình. Tứ Ma, Bán Bán Tú, Hoàng Phủ Tung đều biến sắc và rời khỏi lầu, vội vàng đi liền. Đại hán mặt tía không hiểu tại sao bọn Cao Lê Cống Sơn lại vội vàng như vậy, nhưng y đã thấy thần sắc của bọn ma đầu biến đổi rất lạ, nên y ngồi giầy lát, rồi cũng từ từ đứng dậy xuống lầu đi mất.

oOo

Mộ của Thái Tử Siêu Minh ở cách Hoàng Hạc Lâu không xa vì cây cối um tùm và lối đi lại hẻo lánh, nên ít du khách tới. Dưới ánh sáng trắng, giữa những hàng cây thông, bỗng có một bóng người thấp thoáng, nhanh nhẹn chạy tới trước mộ Thái Tử, rồi ngừng chân lại khẽ thở dài một tiếng. Thì ra người đó là gã đại hán mặt tía ở trên Hoàng Hạc.

Y thở dài một tiếng rồi khẽ nói:

- Vũ Văn Bang Chủ dẫn sai lang vào nhà, những tên ma đầu đó đều là yêu tinh quỷ quái làm bộ làm tịch, khiến anh em trong bang bực mình vô cùng.

Đột nhiên có tiếng nói vọng tới:

- Bực mình thì đừng nhìn chúng nữa! Ai bảo bạn nghe lệnh của chúng, định bỏ thuốc độc hại người làm gì?

Y rùng mình mấy cái, lòng hãi sợ vô cùng, đưa mắt nhìn tứ phía, chỉ nghe gió lạnh thổi ào ào, cành lá rung động, tuyệt nhiên không có hình bóng ai cả. Lúc ấy, dù người can đảm đến đâu, gặp phải tình cảnh này cũng phải nghi là có ma quỷ phá phách nên y nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ đêm nay ta lại gặp ma?”

Đại hán mặt tía là Lương Anh Thiêm, một người hào phóng, một nhân vật chân chính của Hồng Kỳ Bang, ngày thường chán ghét những hành động vô pháp của Hồng Kỳ Bang, nhưng y thọ ơn rất nặng của Vũ Văn Lôi nên không tiện rời bỏ họ Vũ. Y chỉ biết mang ơn thì phải báo đáp, vì thế y mới ở lại mãi trong Hồng Kỳ Bang. Nhưng, lúc nào trong lòng y cũng bị ám ảnh, nên ngày nào, hễ ngồi một mình trong phòng là y bị lương tâm cắn rứt.

Khi nghe làn gió lạnh thổi tới, giá buốt thấu xương, y liền quát lớn:

- Ai giở trò ma quỷ định đùa giỡn Lương mỗ thế?

Y vừa dứt lời bỗng người ẩn dạng nói tiếp theo:

- Có ai giở trò ma quỷ gì đâu! Lão đứng ở đằng sau người từ lâu mà tai mắt người chậm chạp nên không nghe thấy đó thôi. Sao người lại mơ màng chuyện ma quỷ?

Lương Anh Thiềm vội quay đầu lại nhìn thì thấy một ông lão mặc áo xanh đứng cách đó chừng năm thước, hai mắt sáng như hai ngọn đèn. Y kinh hãi lùi về phía sau một bước, lớn tiếng hỏi:

- Người là ai? Tại sao lại ẩn núp phía sau lưng mỗi một cách lén lút như vậy?

Ông lão áo xanh mỉm cười đáp:

- Lão bảo tai mắt của người chậm chạp có sai đâu! Hồi nãy chúng ta đã gặp nhau trên lầu Hoàng Hạc người quên rồi sao?

Lương Anh Thiềm chợt nhớ đến ông lão hủ nho đã đập bàn la lớn làm cho mọi người kinh hãi trên lầu Hoàng Hạc. Ông lão thấy y yên lặng lại nói tiếp:

- Người đừng nghĩ ngợi vớ vẩn! Lão thấy người là chính nhân quân tử mà cứ phải sống nhờ người như vậy, thật là vô sỉ. Người lại còn làm những việc trái đạo như định bỏ thuốc độc giết người, chẳng lẽ người không hổ thẹn với lương tâm sao?

Anh Thiềm không sao trả lời được, thở dài một tiếng, rồi từ từ đáp:

- Những người phải làm những việc trái lương tâm như tại hạ trên giang hồ này rất nhiều, chớ không riêng gì tại hạ đâu. Huống hồ Vũ Văn Bang Chủ có ơn với tại hạ thì khi nào tại hạ lại sợ nguy hiểm mà bỏ rơi bạn. Lời nói của lão anh hùng tuy là như ngọc như vàng, tại hạ rất cảm kích, nhưng tại hạ không thể nào làm theo ý muốn của lão anh hùng được. Vậy xin từ biệt tại đây...

Đoạn y chấp tay thi lễ, rồi quay mình định đi. Ngờ đâu y mới đi được một bước đã hoa mắt và thấy ông già áo xanh đứng cản trở trước mặt rồi. Y cả giận nói:

Lão anh hùng cứ cưỡng ép người làm việc trái ý thì tại hạ bắt buộc phải vô lễ với lão anh hùng ngay.

Nói xong y giơ song chưởng ra đẩy mạnh một cái. Ngờ đâu ông lão áo xanh không tránh né gì hết, chỉ giơ hai tay ra nhanh nhẹn bắt lấy hai cổ tay của Anh Thiềm.

Anh Thiềm kinh hãi vô cùng, dùng hết sức để rút tay về mà không sao rút nổi, trái lại càng cử động càng thấy khí huyết đảo lộn, hai cánh tay tê tái.

Ông lão áo xanh cười nhạt nói:

- Không ngờ người bướng bỉnh và cứng cổ đến thế! Người có võ công khá cao, sao lại đi giúp kẻ ác? Người không sợ tổ tiên dưới chín suối quả trách và cũng liền lụy tới các đời con cháu về sau này ư? Lão chắc người không nghe lời của lão đâu, vậy lão hãy điếm ba nơi âm huyết, để phế hết võ công của người và để cho người mau trở về Hồng Kỳ Bang chuyển lời lại Dân Sơn nhị độc rằng lão là cố tri của chúng, xin hẹn gặp chúng ba ngày tới đây tại Hoàng Hạc Lâu.

Anh Thiêm sợ đến mất hết hồn vía, vì người luyện võ nào cũng coi trọng võ công như tính mạng, nên kinh hãi van lơn:

Xin lão anh hùng đừng xử tại hạ quá tay như vậy. Ngày nào tại hạ cũng bị lương tâm cắn rứt, nhưng không sao nghĩ ra cách để thoát khỏi tình cảnh ấy mà thôi.

Ông già mỉm cười nói:

- Nếu lão không điếm huyết để phế hết võ công của người, thì người về tới Hồng Kỳ Bang, khi nào Hồng Kỳ Bang lại tin người được?

Ông già ngừng giầy lát rồi tiếp:

- Thôi được, lão chỉ điếm vào những huyết thương, tạm phế võ công của người. Người hãy về Tổng Đàn báo tin cho Dân Sơn Nhị Độc biết, nhưng cần nhút là ngoài ra đừng để cho ai biết cả nghe chưa?

Ông già bèn đưa tay phải lên điếm vào kỳ môn huyết của Anh Thiêm.

Anh Thiêm cảm thấy khí huyết bế tắc, bỗng há mồm khạc ra một đống đờm có dính máu tươi. Y sợ hãi vô cùng. Ông già áo xanh thấy vậy mỉm cười nói:

- Người chớ lo âu. Trong vòng mười hai tiếng đồng hồ người sẽ về tới Tổng Đàn tất tánh mạng không lâm nguy đâu. Thôi đi đi.

Anh Thiêm cố gượng mãi mới lên tiếng được:

- Quý tánh danh của lão anh hùng là gì? Xin lão anh hùng cho biết để tiện thưa lại cùng Dân Sơn Nhị Độc.

Ông già nọ ngẫm nghĩ giầy lát mới đáp:

- Người cứ bảo là cố hữu ở Vong Sơn thì người anh em họ ấy sẽ biết ngay.

Anh Thiêm gật đầu rồi quay mình đi thẳng. Chờ Anh Thiêm đi khỏi, ông già nọ cúi đầu ngẫm nghĩ:

“Dân Sơn Nhị Độc tuy mang tiếng ác, tánh tình quái dị, nhưng rất thận trọng, không bao giờ giết bậy một người nào. Không hiểu tại sao lần này chúng lại nghe lời Văn Lô mà chế ra thứ thuốc độc dã man đến thế? Có lẽ không phải do chúng tình nguyện cũng nên? Biết đâu bên trong chẳng có sự bí mật gì? Ta hãy chờ chúng tới đây hỏi lại sẽ rõ.”

Nghĩ đoạn, ông ta định rời khỏi chốn đó, bỗng nghe có tiếng người quát tháo và tiếng chân đi dồn dập, lại nghe giọng nói rất quen. Ông già áo xanh liền hướng về phía có tiếng đó mà đi tới. Dưới ánh trăng, có bảy cái bóng đang phi nhanh. Ông già vội núp sau một cổ thụ để xem xét tình hình.

Bảy cái bóng đó tới trước cổ mộ liền dừng lại. Ông già áo xanh định thần nhìn kỹ, té ra đó là bảy vị đạo sĩ của phái Võ Đang. Người nói giọng rất quen chính là Tùng Bách đạo nhân. Ông già áo xanh hoài nghi vô cùng bèn nghĩ thầm:

“Sao họ không ở Võ Đang mà tới đây làm gì? Khi ta ở Võ Đang sao không gặp bảy vị đạo sĩ này? Có lẽ lúc ấy họ đang vân du chẳng? Nên họ vẫn chưa biết môn phái đang gặp một tai kiếp rất thảm khốc”.

Tùng Bách đạo nhân bỗng trầm giọng nói:

- Bảy chúng ta đi Thiếu Lâm, thì Tiều Dao Khách dẫn Bắc Minh Tam Ma và môn hạ phái Công Lai lên núi Võ Đang đánh phá. Lam Tinh sư đệ lại không báo cho chúng ta hay, nên quá nửa số bảy mươi hai đạo quan đã bị phá hủy.

Con người ương ngạnh, tự đắc như vậy không đáng làm Chưởng môn của chúng ta.

Một đạo nhân khác lên tiếng:

- Sư huynh, hãy tạm nguôi cơn giận. Vì Lam Tinh sư đệ có ba vị sư thúc đỡ đầu, chúng ta nói suông vô ích. Và lại chúng ta không có tham vọng làm Chưởng môn. Bây giờ, chỉ xét coi chúng ta nên liên hiệp với Cái Bang hay không? Hay chúng ta cùng tới Tổng Đàn của Hồng Kỳ Bang để đấu với Bắc Minh Tam Ma và Tiều Dao Khách một phen.

Tùng Bách đạo nhân lắc đầu đáp:

- Công lực của Bắc Minh Tam Ma với Tiều Dao Khách rất tinh thâm, chúng ta không phải là địch thủ. Nhưng Tổng Đàn của Hồng Kỳ Bang đã vơi tới hơn nửa số quần tà của thiên hạ. Khi nào bọn quần tà ấy lại ngồi yên để chúng ta tới đây gây hấn? Hơn nữa, chỉ hai ba ngày là cùng, ba vị sư thúc của ta sắp tới đây, lúc ấy chúng ta hãy định đoạt sau.

Bỗng một đạo nhân khác lên tiếng:

- Diệp Thiếu Thanh, đạo hữu phái Thanh Thành hẹn gặp chúng ta tại đây sao chưa thấy tới?

Đột nhiên, phía sau mộ có tiếng cười khinh khỉnh và có tiếng nói:

- Diệp Thiếu Thanh đã tới đây, các người hãy đón lấy!

Rồi một hình bóng rất lớn từ phía sau mộ được ném tung ra. Võ Đang thất đạo nghe người đó nói vậy, biết ngay là Diệp Thiếu Thanh đã bị hạ độc thủ. Tùng Bách đạo nhân liền giơ tay đỡ lấy Thiếu Thanh còn sáu đạo nhân khác cùng phi thân tiến tới.

Bỗng nghe một tiếng cười "kề hề" rất quái dị, liền sau đó một người nhanh như mũi tên bắn, chỉ trong nháy mắt đã tới ngay trước mặt bảy đạo nhân. Võ Đang thất đạo thấy rõ mặt người nọ, đều kinh hãi lùi lại một bước. Thì ra người đó giống như một con quỷ nhập tràng, gầy gò cao như cây trúc, tóc xõa xuống vai, hai mắt tròn xoe, đôi ngươi tia ra hai đạo ánh sáng xanh biếc. Trước ngôi mộ cổ và dưới ánh sáng trắng lạnh lùng, trông thấy quái nhân đó, ai cũng phải hoảng hồn.

Tùng Bách đạo nhân quát hỏi:

- Người là ai? Diệp đạo hữu với người không oán không thù, sao người hạ độc thủ?

Quái nhân nọ với bộ mặt lầm lì đáp:

- Lão phu là Câu Phách Thần Ma Tiêu Mao, môn hạ của Bắc Minh Tam Ma. Diệp Thiếu Thanh với lão phu vốn không có thù hằn gì, nhưng chỉ vì y bỗng dung nhục mạ lão phu nên lão phu mới đánh cho y một chuồng Hàn Băng Âm Quyền, ngờ đâu y không chịu nổi!

Tùng Bách đạo nhân nghe nói ngạc nhiên vô cùng, bèn lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay Diệp đạo nhân gặp ngài ở đâu?

Câu Phách Thần Ma Tiêu Mao vẻ mặt lạnh lùng, liếc Tùng Bách đạo nhân một hồi rồi từ từ đáp:

- Tại đây.

Y vừa nói xong, ông già mặc áo xanh núp phía sau cổ thụ cũng giật mình nghĩ thầm:

"Chắc những lời của ta dặn bảo Lương Anh Thiềm thế nào cũng lọt vào tai y. Nếu không diệt trừ người này hậu quả sẽ không thể tưởng tượng. Tại sao lúc ấy y lại không xuất đầu lộ diện? Tại sao không theo dõi Lương Anh Thiềm?"

Nghĩ đến đây, bỗng ông già áo xanh nghe Tùng Bách đạo nhân quát hỏi:

- Bữa nọ, Bắc Minh Tam Ma tới núi Võ Đang đánh phá chẳng hay ngại có dự cuộc không?

Tiêu Mao ha hả cười, đáp:

- Có! Lão phu có dự cuộc đánh phá đó. Nếu Vũ Văn Lôi không gửi giấy mời khẩn cấp chúng ta, có lẽ hiện nay núi Võ Đang đã bị phá thành bình địa rồi. Và cũng không khi nào các ngươi được thoát chết đến giờ.

Võ Đang thất đạo, đột nhiên cả giận, bèn rút ngay thanh trường kiếm ra, tiến lên, bày thành trận Bát Quái và sửa soạn tấn công.

Câu Phách Thần Ma nhếch mép cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Nếu các ngươi muốn chết, thì cứ việc tiến lên.

Y nói xong, hai mắt lim dim, ra vẻ không cần phòng bị gì cả. Tùng Bách đạo nhân liền sử dụng thế Phân Hoa Hốt Liễu, xông lại tấn công hai yếu huyệt của Tiêu Mao, còn sáu đạo sĩ kia, mỗi người giở một thế võ, đều lợi hại vô cùng. Bảy thanh kiếm hóa thành mấy trăm ngàn cái bóng, nhắm các yếu huyệt trên người Tiêu Mao mà tấn công tới tấp.

Tiêu Mao chờ những mũi kiếm của địch đâm tới gần còn chừng một thước mới đột nhiên dùng song chưởng đánh ra một kinh khí lạnh lùng, khiến bảy thanh trường kiếm của bảy vị đạo trưởng bị bắn tung ra ngoài rồi y nhún mình nhảy lên cao và lớn tiếng nói:

- Lão phu thưởng các ngươi chín trái Ngũ Độc Tán Hỏa Đạn, để các ngươi ném thử cho biết mùi vị ra sao!

Bảy đạo sĩ vừa tránh vệt ra bảy bên liền ngẩng mặt lên nhìn đã thấy Tiêu Mao đang ở trên không, lượn một vòng, rồi tung chưởng ném ra mấy lần đạn, tựa như sao sa, nhanh như điện chớp. Mấy viên đạn ở trên cao, nhắm bảy đỉnh đầu của bảy đạo sĩ bắn xuống. Lúc lần đạn rơi, còn cách bảy người chừng một trượng, những lần đạn đó liền nổ tung, khiến xung quanh mấy chục trượng đều có lửa bốc cháy, hơi khói tỏa ai ngửi phải cũng ngậy ngất. Đột nhiên mọi người nghe một tiếng quát lớn:

- Quái vật bạo gan thật, dám gây oan nghiệp như vậy!

Tiếng quát vừa dứt, từ sau cổ thụ, một người phi thân ra rồi ở trên cao, múa song chưởng đẩy ra hai luồng kinh khí, khiến những ngọn lửa của Ngũ Độc Tán Hỏa Đạn bắn ra xa và nhắm Tiêu Mao chụp tới.

Tiêu Mao không ngờ lại có sự đột biến phi thường như vậy, đồng thời y lại thấy những ngọn lửa của lần đạn phát ra đều bị chưởng phong của ông lão đánh bật và đẩy tới người

y, nên y cuống cuồng cả chân tay, vừa té ngựa vừa gỡ Hàn Băng Chân Khí ra chống đỡ. Hàn Băng Chân Khí là khắc tinh của Ngũ Độc Tán Hỏa Đạn, nên đàn áp được ngọn lửa.

Nhưng ông già áo xanh vừa hạ mình xuống đất, liền vội phi song chưởng đẩy lui ngọn lửa trở lại nữa. Tiêu Mao cảm thấy song chưởng đau đớn như bị dao cắt, ngực như bị búa tạ đánh phải, đồng thời lửa của lần đạn sắp tắt, lại bị ông già áo xanh quạt cháy lại và đẩy tới mình y, nên y la lớn một tiếng, tung mình nhảy lùi về phía sau. Y lùi rất lẹ, nhưng lửa bị đẩy tới càng lẹ hơn, và trong nháy mắt, quần áo của y đã bị cháy xém. Y kêu la thảm khốc, lăn lộn trên mặt đất, trông rất thảm thương. Không bao lâu, ngọn lửa tắt dần, và Tiêu Mao đã trở thành một cây than, từ bụng y vẫn còn mấy làn khói bốc lên, hơi khét khiến ai ngồi cũng muốn nôn ọ. Ông già áo xanh lắc đầu, thở dài một tiếng và nói:

- Bụng làm dạ chịu muốn giết người rồi cuộc tự giết mình! Lão không muốn giết y, nhưng sợ để y sống sau này sẽ gây nên tai họa lớn, bắt buộc lão phải hạ độc thủ như vậy!

Nói xong, ông già liền quay đầu lại, bỗng ngạc nhiên vô cùng vì thấy Võ Đang thất đạo đang ngồi xếp bằng tròn trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, đang vận công hành khí. Dưới bóng trăng, mặt của bảy đạo sĩ, trông càng nhợt nhạt thêm. Áo bào của bảy người đều bị cháy thủng rất nhiều lỗ.

Bảy người đã trót nghĩ phải hơi độc của lần đạn, nên phải vận công hành khí để đẩy những chất độc ấy ra khỏi người. Ông già áo xanh trong lòng cảm khái vô cùng, trước việc người võ lâm vì ân oán mà gây nên bao nhiêu oan nghiệp. Nhưng chẳng qua cũng chỉ do lòng tham mà ra cả.

Ông già áo xanh trong lòng lo âu, uất ức khôn tả, thở dài một tiếng đang định quay đi thì đột nhiên nghe Tùng Bách đạo nhân ở phía sau nói tới:

- Nhờ thí chủ ra tay cứu giúp, anh em bần đạo cảm ơn vô cùng.

Ông già áo xanh liền quay lại, thấy Võ Đang thất đạo đứng cách mình không xa. Tuy họ đẩy hết chất độc ra khỏi người, nhưng tiêu hao rất nhiều chân khí, nên người nào người nấy mặt vẫn nhợt nhạt, hai mắt lơ lơ như người không hồn. Võ Đang thất đạo thấy ông già áo xanh quay lại, cùng chấp tay thi lễ. Ông già áo xanh tránh sang bên, không dám nhận đại lễ đó và nói:

- Lão không dám. Lão với bảy vị đã gặp nhau một lần, chắc bảy vị đạo trưởng hộ tống Vô Tướng Kim Cương chưởng kinh đi Thiếu Thất trả cho phái Thiếu Lâm vừa trở về phải không? Chẳng hay mấy vị thiền sư của phái Thiếu Lâm có được mạnh khỏe?

Anh em Tùng Bách đạo nhân kinh ngạc vô cùng vì thấy mặt ông già áo xanh rất lạ, mà họ nghĩ mãi không nhớ đã gặp ở đâu?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>